

Petra Nachtmanová

**Hodínová
manželka
Eva**

Petra Nachtmanová

Hodinová manželka Eva

© Taťána Kubátová, 2015
© Petra Nachtmanová, 2015

Vydalo v roce 2015 nakladatelství Taťána Kubátová,
Janského 2367/97, 155 00 Praha 5,
web: <http://www.tkweb.cz>,
e-mail: tana@tkweb.cz
jako celkově dvacátou první a třetí elektronickou publikaci
v edici POHODKY

První vydání

Obálku navrhla a zpracovala © Taťána Kubátová,
sazba Taťána Kubátová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či
jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN 978-80-87805-15-2 (epub)
ISBN 978-80-87805-16-9 (mobi)
ISBN 978-80-87805-17-6 (pdf)

1.

Den velkého slavení a sourozeneckého dělení

Dnešní den si zaslouží zápis do obecní kroniky nejvýznamnějších událostí. Minimálně! Slavím hned několik velkolepých životních zvrátů najednou. V uplynulých měsících jsem totiž juchání úplně odepsala. Nebyl čas na bavení, zábavu a lehkovážné žvatlání o nástrahách všedních dnů.

Mezitím se příležitosti k pořádným mejdanům dost nakupily. Nakonec jsem podlehla přátelskému nátlaku a kladně vyřídila žádost mé nejlepší kamarádky Karolíny.

„Kdy konečně oslavíme všechny tvoje změny? Hmm? Hlavně se nesnaž tvrdit něco ve smyslu, až bude čas. Evi, moc dobře víš, že u času máš vždy poznámku ‚VYPRODÁNO!‘. A nikdy nenaskladníš.“

Chvilí jsem přemýšlela o nové taktice vykrucování. Nepovedlo se. Mozkové závity mi nenaservírovaly ani jednu pěknou výmluvu na odklad kamsi do budoucna.

„Fajn, ukecala jsi mě. Dej termín a dojednáno.“

„Cože? Fakticky jsem uspěla bez nátlaku? Nevyvlečeš se, nerozčílíš, nevyhlásíš mi válku?“

„Ne.“

„Ani mě neoznačíš žádnými frázemi ze slovníčku sprostých slov?“

„Máš odmítací absenci? Ještě chvílku provokuj a...“

„Mlč! Beru tě za slovo. Navrhuju tuhle sobotu,“ přerušila mě hbitě a do konce hovoru mě už pro jistotu nepustila ke slovu.

A tak slavíme! Mnou placená zábava se začala rozjíždět poslední červencovou sobotu odpoledne. Kromě Karolíny jsem pozvala Petru, Janu a Radku. Stručné esemesky nahradily klasické načínčané pozvánky: V SOBOTU MAME PARTY TIME!

Rozepisování nemělo cenu. Karolína se postarala o debatní kroužek i beze mě, když prý marně hledám čas i na poklidné posezení na záchodovém prkýnku.

Holky dorazily taxíkem krátce po poledni. Ani jedna nezapomněla na dárky, pití a jídlo. Původně naše zásoby vypadaly navařené a nalité aspoň na týden. Jenže během mluvení člověku vyhládne a vyschne mnohem rychleji. A když ne, jednoduše se cpe. Narvaný žaludek se potom vydatně zalévá, i když každá z žen ví, že jí na těle nevyroste okouzující zahrádka, ale maximálně břišní nafouklý ranec, tlustá zadnice a celulitidové nohy.

Neviděly jsme se hodně dlouho. Jedna druhé skáčeme do řeči. Stihnout vyličit hlavní převraty a přehmaty uplynulého roku během jednoho večera potřebuje opravdu kvalitní pohonné palivo. Zkrátka... Karolína má za sebou dobu nepěkného smutnění. Už se ale stačila oklepat. V lednu letošního roku ji opustil Miloš, hned v květnu málo zaláskovaný Igor.

„Miloval mě tak moc, až zjistil, že to je málo. Blbec! Naštěstí jsem se nevдалa a nemusím se dělit o majetek,“ uchichtla se a napila. Potřebovala spláchnout poslední

žal, co jí koukal z očí do každé skulinky mého nového domova.

Petra se směje. Naprosto upřímně od srdce. Záviděníhodné důvody ji ládují energií líp než multifunkční výkonné nabíječky. Za prvé v práci povýšila. Za druhé pobírala na svém novém postu úžasně vysoký plat, díky němuž vzdychala, že neví, co si pořád kupovat. Třetím bonusem se stal soukromý řidič s potetovaným ramenem. Vozil ji nejen na kongresy, porady a společenská setkání, ale i do hotelů, kde využívala jeho bezplatných služeb milence pro zpestření naprosto děsivých pracovních cest.

Radka jáásá. Nedávno doplatila leasing na auto a splašila pět báječných sponzorů. Dárci financí nedotovali žádné její marnivé nákupy, luxusní kabelky nebo dovolené v tropických končinách. Radka se zaměřovala na pomoc druhým. V tomto případě na provoz psího a kočičího útulku. A obrat k lepšímu nastal v době, kdy začaly její náruživé sexy srážky s finančním expertem Markem Pětníkem.

„Holky, nikdy bych nevěřila, že ty Pětníkovy kecy o cestičkách k zisku a penězům můžou zaznamenat úspěch. Ale jo! Jestli to takhle půjde dál, přikoupím pozemky na stavbu dalších prostorů pro umňoukané a uštěkané miláčky!“

Jana si užívá volnosti. Své tři školou povinné děti vyprovodila začátkem týdne k autobusu. Ochotou překypující šofér je odvezl i s dalšími drásači nervů rodičů na letní tábor (určitě tam měl i svoje potomky, když si vesele pískal).

„Konečně těžká pohoda! Lenoším. Čtu si na záchodě, otevírám stále plnou lednici a válím se ve vaně skoro dvě hodiny. Manžel pracuje od rána do večera na stavbě, ve-

čer usíná u televize. Neklade si žádný nároky. Stačí mu párky a ďábelský saláty s rohlíkem. Zaměstnavatel mu zařizuje obědy a svačiny. Denně řeším jedinou povinnost – venčení psa. Pravda, první den jsem se nemohla vůbec přeorientovat do klidové fáze. Psa jsem brala ven každou hodinu. Viditelně jsem ho šokovala. Po sedmém pokusu příkazu k procházce se šprajcnul a nezvedal. Nemluvil se mnou. Byla jsem ráda, že jde o milou dalmatinskou povahu. Jít o pitbula, dorazila bych na mejdan bez ruky, nejspíš i bez hlavy. No, i zvířata leniví. Akorát mi došlo, že moje touhy po věčně vypulírovaném bytě už dávno sebral čas. Holky, včera jsem schválně udělala trochu bordelu. V naklizeným bejváku jsem si připadala hůř než v nemocničním pokoji. Uběhl skoro týden vytoužené svobody. Blíží se doba temna, pociťuju start nudy. “

„Zvyk je zvyk. Tak snadno ho neobalamutiš. Hlavně si dej pozor, aby se ti nuda nevyšvihla do tak závratných výšek, že bys chtěla okamžitou změnu,“ poznamenávám naprosto vážně. Jana ví, kam má steskem provrtaná poznámka směřuje.

„Viktora ber s hodně velkou rezervou. Jde o obyčejného idiota. O nevybouřeného tulpase! Eví, ještě jsi kvůli němu smutná?“

„Ne, už vůbec. Šlo o sekundový zkrat.“

„Nezasloužil si tě. Fakt ne!“ potvrzují všechny přítomné fanyanky mojí osoby. Mají pravdu. Můj bývalý manžel mi nestojí ani za mizernou sekundovou vzpomínku.

Náš rozvod před třemi měsíci dnes patří k několika důvodům k právě probíhající oslavě. Únik z manželské nudy se uskutečnil skoro na rok přesně od naší svatby.

Ne, já se nenudila. Kmitala jsem jako asistentka ve velké úklidové firmě. Šéfoval mi vlastní manžel Viktor

Loudil. V zaměstnání pouštěl hrůzu na všechny své podřízené (včetně mě, protože prý v práci nejsem jeho manželka). Doma se krotil, šéfoval méně přísně (s úsměvem na rtech) a pořád něco chtěl.

Doma mě tedy čekala druhá šichta naplněná domácími pracemi. Prala jsem, žehlila, vařila, opravovala, podstrojovala, masírovala, vylepšovala, milovala a lichotila. Žádný falzifikát, dokonalý originál moderní ženy.

Všechno jsem zvládala, všechno měla a najednou bác... Jedna děvka spadla na Viktorův penis, potom se na něm zmítala druhá i třetí...

Před svatbou jsme společně žili v pražském bytě na spokojené hromádce. Po návratu ze svatební cesty nastal zlom. Naše vášně ochladly. Postel přestala vrzat. Muž začal utíkat na noční schůzky s velmi důležitými klienty (přesný překlad této fráze jsem odhalila celkem brzy – prchal za děvkami do nočních klubů).

Viktor takhle jednou po „noční směně“ mimo domov prohlásil u snídaně, jak mu manželství přijde děsně nudné a nezáživné.

„Nevím, proč jsme se vůbec brali. Nebylo nám před svatbou líp?“ procedil mezi zuby nakvašeně.

„Líp? Myslím, že úplně stejně.“

„Ne, něco je jinak. Necítím se dobře. Chci rozvod!“

Přál si rozvod rychle, snadno a levně.

Vyplatil mě z pražského bytu. Sám zůstal nejen doma, ale i ve firmě. Já musela za veškerou snahu a péči změnit úplně všechno.

Naštěstí jsem brzy poznala, že se už nepropadám ke dnu, ale stoupám závratnou rychlostí vzhůru ke šťastným hvězdám. Naskytla se mi výhodná koupě staršího baráčku v obci Velké Houseny. Zamilovala jsem si ho na první

pohled a při opravách svépomocí se mi přihodily i další momenty, které mi změnily život...

*

U Karolíny se už krátce po osmé večerní projevíly krátké výpadky paměti. Alkohol se nezdá, ale umí dokonale vymydlit mozek. Kamarádka vstává, žádá si ticho a pozdvihává opatlanou sklenici s červeným francouzským vínem. Chystá se pronést řeč pro slavnostní přípitek (dnes už potřetí). Neupozorňuji ji na opakování. Sama jsem přiopilá a neschopná se bránit.

„Tiše, holky. Nehihnějte se. Chci naši milé Evičce popřát všechno nejlepší k narozeninám. Hlavně hodně peněz, zdraví, štěstí a pořádného lovce žen.“

Tentokrát se Karolína nechce pusinkovat a objímat. Rychle mi vráží skleničku do ruky. Svou dlaní si přikrývá ústa a vyvíjí rekordní tempo v přesunu na toaletu. Je jí šoufl, protože opět šokovala svůj žaludek. Má ho totiž dost smrsklý po několikaměsíční dietní snaze. Na dnešek si naplánovala pořádnou žranici a opíjející stanici. Jenže žena míní, tělo mění – vzbouřilo se! Karolína začala s dietami někdy před půl rokem, kdy ji nečekaně brzy po nastěhování opustili dva nápadníci. Karolína tvrdila, že kvůli mírné nadváze. Radka mi ale prozradila, že se hodně plete, protože utekli z úplně jiného důvodu.

„Ráno museli jíst ovesnou kaši na detoxikaci těla. V poledne je nutila pít ovocný koktejl s proteinem na dodání energie a večer salát s celerem na dokonalou potenci. V naší zemi existuje skutečně minimum chlapů, co by nad tímhle menu jásalí štěstím.“

„Aha. Zajímavý, že nezašli ke mně. Určitě bych jim nerval na zahradě celer a necpala jim ho do salátu. A ani

ho nedráždila petrželí před vyčerpaným údem pro inspiraci. Vařím guláše, svíčkovou, kuře na paprice i karbanátky s kaší, ale žádný ohlas. Nikdo se na nefalšované jídelní vůně nechytá.“

Slavíme nejen mé dvacáté sedmé narozeniny, ale také koupi domku, dokončené opravy na domě, rozvod, změnu mého příjmení z Loudilové na dívčí Mazancovou a založení mé nové firmy „Hodinová manželka Eva“.

Tolik důvodů k oslavě. Lituji, že nejsem siamský dvojče se dvěma hlavami a nepiju aspoň dvakrát!

I tak se mi už v deset pěkně pletou nohy a jazyk dělá přemety. Koptám a divně koulím očima. Několikrát jsem zakopla nejen o nízké taburety, ale také o všudypřítomné koberečky! Naštěstí jsem jen jednou ztratila rovnováhu a upadla přímo do Karolínina klína. Štítivě mě odstrčila.

Odvrávorala jsem do skříňky s nářadím a hodlám přítomné dámy informovat o svém stavu.

„Jsem v dokonalý pohodě!“ ječím asi třikrát po sobě. Šourám se ze strany na stranu s lahví whiskey v jedné ruce a s kladivem na šmíráky v druhé.

„Evi, sedni si,“ nabádá mě Radka.

„Nechci. Hlídkuju!“

Už jsem asi hodně opilá. Nechci si přiznat pravdu o prožívané pohodě. Ta mi je na kilometry vzdálená, jinak bych neměla na oslavě samý ženský, ale aspoň jednoho chlapa. Jenže já nějaký úchyláky viděla už dvakrát. Holky tvrdily, abych neblbla, že mám vidiny. Ale i kdyby šlo o pravdu, mám je nechat žít.

„Proč? Na vraždu jsem perfektně ozbrojená. Buch, buch, buchíky, ať zatlučem hřebíky. Buch, buch, buchíky, ať zabijem šmejdíky,“ ukazuji jim hrdě mučící nástroj v ruce a mávám kladivem ve vzduchu stejně jako s pra-

porem vítězství. Letmo kontroluji stav venkovního počtu obyvatel skrz zavřené okno. Zásah!

„Zvědaví chlapi chodí okolo!“

Natahuji ruku a ukazuji. Kamarádky nechtějí řešit problémy s vniknutím na můj pozemek.

„Evi, nech je. Jde o neškodné exempláře. Postávají, koukají a neotravují osobně. Nepřidělávej si potíže.“

„Copak mám v domě kinosál, nebo co?“

„Ne, ale zapoměla sis pověsit záclony a závěsy. Těžko je obviníš ze šmírování, když máš z domu výkladní skříň. A my jsme fakt pěkný kousky na očumování.“

„Hmm, dobře. V tomto případě se jedná o zpoplatněnou službu. Do muzea a na výstavu je taky nepustí zdarma. Jdu je aspoň zkasírovat.“

Chci udělat několik kroků vpřed, ale zakopávám zase o taburet. Nevím, proč jsem si koupila tak nízké posezení. Dají se snadno přehlédnout. V opilosti dokonce splývají s podlahou, takže si člověk myslí, že má před sebou rovinu. Měli je za akční ceny. Vypadaly velice pěkně, ale člověk na nich sedí nepohodlně, strašně nízko u země. Plánovala jsem z nich udělat akční překážkovou dráhu pro zlepšení kondice. Bohužel, ztrácím schopnost přeskočit dostatečný rozměr.

Láhev s alkoholem pokládám v chodbě na botník.

Odkládám i kladivo, protože mi mobil hraje „Nářek převozníka“. Volá mi bývalý manžel. Zase! Od rozvodu už minimálně dvacetkrát.

Rychle ruším skladbu pro zvonění a vymazávám si ho z mobilní paměti (v mozkové paměti bude, bohužel, brouzdat další roky). Viktor Loudil se stává od nynějška neznámým volajícím.

Zase drnčí. Nedá si pokoj!

„Odstup od telefonu, Satanáši... Čauvajs. Co chceš?“
chichotám se bláznivě, i když normálně na něho našťavaně vyštěknu a ani nepozdravím. Jenže v žilách mi dnes koluje úplně jiná krev, smíchaná s prvotřídními požirači normálního uvažování.

„Evičko, nevzbudil jsem tě?“

„Ne, je teprve deset pryč. Mám ještě hodně energie.“

„Aha. Asi slavíš. Evičko, chci ti popřát k narozeninám. Všechno nejlepší a hlavně veselý život.“

„Chichichi... to jsi řekl správně. Jsem hodně rozřádná a dnes už nepůjdu vůbec spát. Až zítra.“

„Jen si to užij. Víš...“

Odmלčuje se. Asi vymýšlí, co mi zase oznámí. Už dlouho jsem ho podezírala, že poznal vlastní přešlap a unáhlenost. Rozvod si označil slovem omyl. Spletl se. Snažil se získat si mě zpátky, ale neprozradil nic rovnou. Kličkoval. Nejdřív volal, že hledá koš na prádlo, potom kolíčky, pak plácačku na mouchy a zástěru na vaření. Ve vlastním bytě se absolutně nevyznal. Nakonec už nejspíš všechno našel, ale aspoň se mě musel zeptat.

„Nevysvětlíš mi, jak se dělají ty dobrý buchy s tvarohem?“

„Jo, vezmi si tužku a papír. Piš si...“

„Takhle po telefonu?“

„Jo, jak jinak? Snad sis nemyslel, že se kvůli tomu potáhnu do Prahy?“

„Ne, nemyslel.“

Lhal. Myslel si to. Moc dobře jsem ho znala. Za celou dobu nic nehledal. Domníval se, že ode mě uslyší velkorysou větu: „Viktore, fajn. Nasednu do auta a přijedu.“

Viktor Loudil neuměl nikdy loudit na rovinu. Pořád hledal hodně zapeklité kličky a v našem vztahu se dostal

akorát do bludiště ničeho. Nehodlala jsem mu házet žádné záchranné klubko nití. Nepřivine se ke mně. Nikdy víc! S Viktorem jsem nadobro skončila! Naši rodinnou nudu tak nafoukl, že jednoduše praskla a byla fuč. Nedala se znovu sesbírat ani slepit. A místo ní kralovalo obyčejné prázdno. Viktora jsem přestala milovat. Jeho osoba se mi stala naprosto lhostejnou! Má láska netrvá věčně k někomu, z koho se vyklubal obyčejný zmetek.

„Co vím?“ přerušuji Viktorovu menší pauzu, vyplněnou neustálým pokašláváním a funěním. Nepatří k dobrým hercům. Rýmě a kašli dal dávno sbohem. Simuluje. Asi mi brzy přiblíží nový druh alergie. Zase se vykrucuje z přímého dotazu. Vlastně mě baví. Dnes večer o sto procent víc než v předešlých telefonátech.

„Evi, víš... nemáš ponětí, kam jsi uložila ty slipy s tygrem? Koupila jsi mi je. Teď je marně hledám...“

„To mi voláš na moje narozeniny, aby ses zeptal, kam sis zašantročil sexy spodňáry? Už u tebe tři měsíce nebydlím. Trpíš sklerózou?“

„Prohledal jsem úplně všechno...“

„Chceš mě snad obvinít, že jsem ti je čmajzla a dělám v nich vibrátoru postýlku?“

„Ještě nikoho nemáš? Když mluvíš o erotický pomůcce...“

„Mám. Je nás tu pět!“ konstatuji hrdinsky.

Co si to dovoluje? Zkoumá moje partnerský vztahy? Kontroluje mě? Zákeřné vyzvídání mu přijde hodně draho.

Přemísťuji se blíž k upovídáné čtyřce. Mobil nastavuji tak, aby na druhém konci neunikl ani šepot. Uslyší detaily stejně perfektně, jako by dotyčný vlezoun lelkoval u nás v místnosti.

„Holky, zblázníte se smíchy... Viktor mi právě volá, že nemůže najít svého tygra ve slipech. Ehm, tedy na slipech. Ale to je jedno.“

„Má smůlu. Co se v mládí neurodilo, ve stáří sotva do-
roste,“ křičí Jana.

„Parchant jeden! Co si dovoluje nám kazit večírek? Ať zavře klapačku a narve si svého tygra do bezpečnostní schránky, jinak mu ho přijdu vlastnoručně ufíknout!“ ječí Radka.

„Na slipech? Rád'o, někdo konal místo tebe. Tipuji odhryznutí zaživa. Pomstychtivá prostitutka nebo nepřítel z gay klubu?“ objasňuje Petra a žádá mě o předání telefonu k podrobnému vysvětlení. Nechci ho Peťulce půjčit. Snadno napáchá škody poprskáním mého citlivého přístroje.

Jediná klidná zůstává Karolína. „Hele, mně jsou všichni tygři, tygřici a tygřata úplně ukradený. Aspoň do doby, než se mi podaří shodit deset kilo.“

Na taburetu se nejprve obrací na čtyři. Dělá kočičí hřbet. Místo zamňoukání zanádvává na mravence v noze. Zdvihne se a otevírá lahev rumu. Pije rovnou z lahve.

„Haló, haló, proč je tygrů málo?“ volám rozjařeně na Viktora. Zmetek! Vypnul telefon. Byla jsem si ale naprosto jistá, že slyšel každou průpovídku. Nevylučuji, že si vše řečené nahrál pro pozdější použití důkazního materiálu u soudu, kam přinese svoje obvinění z hnusných pomluv.

Dál už nás nikdo cizí neruší. Bohužel nám odchází síly a energie. Asi stárneme...

Původní plán zněl: pařit až do rána. Krátce po půlnoci Jana vstává a oznamuje nám, že povinnosti volají. Chce dát vyprat pračku s prádlem. Potom sebou žuchne na zem a má problém vstát. Ne, nic se jí nestalo. Hodně se motá

a její mluvící smysl prožívá zkrat. Dokola opakuje: „Musím domů, domů, domů. Domů, domů, domů...“

„Asi jí je hodně špatně,“ prohlašuje Radka. Všechny přece víme, že má Jana dávno vypráno, vyžehleno a vysejčeno. Za střízlivosti by nikdy nevypravila, že chce jít domů. Nevzdala by se pokecu s kamarádkami a uvolněné atmosféry bez chlapů a dětí v různém stádiu vývinu.

„Mně je taky špatně,“ skuhrá Karolína a zase trhá rekordy v letu na záchod.

Mejdan končí. Přebraly jsme. Petra volá taxikáře a během chvilky trčím sama doma. Najednou nenajdu ani jediný důvod k úsměvu. Chvilku koukám na poloprázdné lahve alkoholu a na několik nedojedených chlebičků a chuťovek. Beru si slanou tyčinku a chroupu. Ne z hladu. Z nudy. Zanedlouho zbystruji smysly. Ruší mě psí štěkot a divný šramot venku.

Mám zcela jasno i v proklatě černé noci – někdo mě chce přepadnout! Nezvaný ponocný čekal na vhodnou příležitost. No, dočkal se. Kamarádky ujely dojednanou taxislužbou a žádný milenec se neskrýval ve skříni ani pod postelí. Musím se ubránit vlastními silami. Naštěstí mám velké svaly, i když vypadám hubeně. Neustálé pracovní kmitání mi prospívá.

Srdce mi nebuší strachem, ale odhodláním vzít spravedlnost do svých rukou. A pořádně praštit. Nestanu se žádnou obětí! Beru levačkou za kliku a současně zdvím druhou rukou oblíbené kladivo. Žádná moje rána nepadne vedle, ale tahle se zastavuje těsně před cílem.

„Co děláš? Chceš mě zabít?“ ječí zvučný mužský hlas a jeho majitel se nervózně drbe na hlavě (mozek si uvědomil následky v případě trefy).

„Co děláš ty? Tedy, co tady vůbec děláš?“

Ruka mi povoluje a kladivo padá k zemi. Mračím se na vlastního bratra.

„Přišel jsem na návštěvu.“

„V jednu v noci? Už ti dokonale hráblo, nebo co? Slušný lidi chodí za světla.“

„Přijel jsem v devět. Jenže, kdo by dobrovolně vstoupil do chřtánu pěti vožralých bab? Nejsem sebevrah! Musel jsem čekat na jejich odjezd.“

„A kde máš toho druhého chlápka?“

Rozhlížím se kolem, jestli mi nevede dalšího hosta. Neměla jsem vidiny. Nešlo o žádný přelud. Pravda zvítězila! Dva nezvaní se mi drali na zahradu a klidně by přskočili i práh domu, kdyby si včas neuvědomili nedostatek sil na zkrocení pěti rozjetých žen.

„Jakýho druhýho?“

„Hele, nehraj překvapenýho debila. Na rovinu řekni, kdo tady ještě šmíroval!“

„Aha, ty myslíš místního vesničana. Milan šel zrovna do hospody. Nabídl se jako doprovod. Že mi ukáže, kde přesně se nachází tvoje nový bejvátko.“

„Nelži! Já ho viděla za tmy. Tys tvrdil, žes přífrčel už za světla. Navíc nechápu, proč ti můj domek ukazoval tak hrozně zblízka, že se musel lepit obličejem na okenní tabuli.“

„Vracel se z hospody a hrozně se divil, proč jsi mě ještě nepozvala dovnitř. A tak nakoukl a prohlásil, že tam by taky dobrovolně nevlezl.“

„To koukám. Pět obyčejných ženských pohromadě připadne chlapům horší než setkání s upířím klanem. Nechápu, proč se ve světě válčí. Na každého chlapa se nasadí pět žen a nastane celosvětový mír.“

„To sotva, chlapů je mnohem víc.“

„A to víš jak? Sis dělal průzkumy? A i kdyby, přebytky chlapů se odstřelí bez mrknutí oka. Ty se taky chystej, půjdeš na porážku.“

„Ségra, neblbni. Člověk přijede na návštěvu a ty ho plánuješ zabít.“

„Já tě nezvala.“

„Kam by se měl asi tak vrátit člověk v nouzi? K příbuzenstvu. Můžu už konečně dál? Venkovní vzduch mi nedělá dobře.“

„Počkej, ještě jsi mi neprozradil, jaký je tvůj účel návštěvy. Přece bys nevyčkával tolik hodin jen tak pro srandu... A co to je za psa u boudy? Chtěla jsem štěně, ne odrostlýho vlka.“

„To je Beny, nepoznáváš ho?“

„Ne, nepoznávám. Tvůj Beny?“

„Jo, cí asi?“

„Proč sem chodíš venčit psa? Nemáte kolem paneláku místo? Snad nechceš, abych ho adoptovala?“

„Ne, neboj se. Pes je můj. Eví, necháš mě u sebe na čas bydlet? Lenka mě vykopla.“

„Lenka? Taková klid'aska? Čím jsi ji vytočil? Nebo se zamilovala do jinýho krasavce? Možná jsem ti přivolala rozvod mým rozvodem. Pamatuješ, jak jsem ti řvala na rameni, proklínala celé mužské pokolení a tvrdila, že máš štěstí, že tohle se tobě stát nemůže, když už máš dvě děti a já žádný?“

„Nejde o rozvod. Lenka mne nutí si uvědomit jistý věci. Až se tak stane, můžu se vrátit. Jenže já nevím, jaký věci myslí. Musíme to spolu probrat.“

„Hmm, až později. Dneska jsem už vypila asi litr červenýho a taky colu s whiskey. A nechci ti prozrazovat ženský taktiky... Chápeš, ne? Pak by to měli chlapi moc jed-

noduchý. Stejně ty moje moc nefungujou. Viktor se nudil tak moc, až se toulal po obchodech s prostitutkami.“

„To není obchod, to je služebna.“

„Nějak se vyznáš.“

„Z doslechu. Ne z vlastní zkušenosti.“

„No, to určitě!“ pochybuji nahlas a vidím, jak se bratr snaží otočit hlavu na opačnou stranu ode mě. Nechci s ním probírat zkušenosti s lehkými děvčaty. To fakt ne. Pokračuji ve svém tématu: „Jenže já ho převezu! Taky budu slavná hodinová manželka!“

„Ty? Nezlob se, nemáš na to žaludek a prsa by sis taky musela nechat zvětšit.“

„Hlavně mi nechybí elán.“

„Fajn. Hodinovky probereme zítra. Nebo spíš, až se vyspíme. Momentálně fakt není čas na vážný rozmluvy. Krátce mi prozrad', jestli můžu dál.“

„No jo, můžeš. Nenechám vlastního brácha funět venku celou noc.“

„Jsi zlatá, sestro. Pomůžeš mi vyndat něco z auta?“

„Nacpeš se mi do baráku rovnou na oslavě svobody a smělých plánů, a ještě chceš pomáhat s nákladem? Odes si to po jednom.“

„Neotravoval bych tě s nošením tašek a kufru. Potřebuju pomoct s želvou. Je celkem obříce. Než doleze do domu, začne zima.“

„Víš, že se želva štítím. Minule jsem ji pozorovala a pochodovala celkem svižně. Rozhodně vyhraje závod s návalem důchodců během akčních slev v hypermarketu.“

„Eví, stačí želva a dám ti pokoj...“

„To já ti musím dát pokoj. Bohužel! Proč ses vlastně nenakvartýroval k rodičům? Mají dům sami pro sebe a dva volný pokoje.“

„Neblázni, copak jsem mladý puberták? Nechci bydlet pod stejnou střešou s rodiči. Znáš je, člověka imrvéře ženou do práce.“

„Hmm, kde bude spát želva?“

„Se mnou. Nebo někde poblíž. Ale potřebuje mít pár dní otevřený všude dveře. U tebe to ještě nezná, tak si proleze každý kout...“

„Jsi blbej...“

„Jsi nejhodnější na celým světě. Vzal jsem ti i hodně tlustý rukavice. Nebudeš se ošklíbat nad želvím krunýřem.“

„Krunýř mi nevadí, spíš to, co je pod ním.“

A tak se mi ihned po oslavě dostal do domu nezvaný host.

Co jsem asi mohla dělat? Bratr Olda si přivezl jeden obrovský kufr, dvě tašky, jednoho živého psa, želvu a dvě vycpaniny dravých ptáků.

Dravce mi daroval k narozeninám. Skutečně jsem mu je kdysi dávno záviděla, ale to jsem ještě navštěvovala základní školu. Za dary jsem ale slušně poděkovala, ptáky odložila na zem za dveře a ukázala bráchovi jeho nový pokojíček s rozkládacím gaučem.

Ted' mám konečně klid a mířím rovnou do ložnice. Pro dnešek jsem přebrala překvápek.

Ale možná ráno zjistím, že se mi některé události jenom zdály...

2.

Ospalec a vyděračka

Ležím na okraji postele. Na břichu a s jednou rukou visící z postele. Z ruky mi stéká neznámá tekutina. Nejdřív myslím na krvácející ránu. Lekám se z představy, že se mi v opilosti dostala do rukou závadná hračka nebo kuchyňský nůž. Krutá smrt vykrvácením během spánku se stává občas, ale nejde o nemožnou skutečnost.

Spala jsem hodně tvrdě. Vůbec jsem netušila, co se kolem dělo, dokud jsem neprocitla a nezjistila hrůzný fakt. Bedlivě mne pozoruje živý tvor! Po otevření očí mne děsí pohled na živou příšeru. Ruku mi dokonale oslintal pes!

„Beny, co tady děláš?“

Vlčák Beny absolvoval cvičení. Natrénoval si různé psí činnosti. Umí si říct i o žrádlo. Dělá na mě smutné psí oči a tlapkou několikrát rozřinčí prázdnou misku. Přitáhl si ji až do ložnice.

„Beny, jsi hodný pejsek. Nemůžeš si vzbudit páníčka?“

Smutně zakňučí a zase spouští miskový koncert.

Sebemenší hluk mi vadí. Dneska jsem si naplánovala krátké přispání, ale v programu se objevila chyba. Vyjeveně zírám na budík. Asi se pomínul!

Sedám si na posteli a přikládám ukazovač času k uchu. Tiká. Funguje. Ale proč ta zrada? Myslela jsem si, že je sedm ráno, ale hodiny ukazují půl dvanácté! Fakticky jsem tak dlouho chrněla?

Mrkám na mobil a rychle vyskakují z postele. Potvrzeno! Taková ztráta času! Nikdy v životě jsem nevstala později než v deset hodin. Ani v dobách řádění na diskošce končící v pět ráno!

Rychle na sebe natahují džíny a přemísťují se do bráchova pokoje. Rovněž polehává, ale je vzhůru.

„Čau. Jak se ti spalo?“

„Fajnově. Eví, ještě se dospím. Vstával jsem ráno děsně brzy kvůli Benymu. Už na mě zase padla únava. Asi ze stresu.“

„Nevymýšlej si. Jsi pohodář! Mě neoblafneš.“

„Fajn, přiznávám se. Číhání za okny je fuška.“

„Dneska ti dám pohov. V neděli máš nárok, ne? Ale Benyho jsi mohl přivázat k boudě. Vlezl mi až k posteli. Možná i do postele, ale na to nemám důkaz. Tvoje srdeční záležitosti můžeme probrat večer nebo zítra. Máš v autě žrádlo pro psa?“

„Nic mu nedávej, sežral všechny zbytky v obýváku.“

„Fakt? Nevadí. Stejně mi rychlý pohoštění lezlo už krkem. Uvařím si něco pořádného. Tobě taky. Mohl sis taky zobnout.“

„Dal jsem si už v noci.“

„Aha.“

Potichu zavírám. Nevím, proč ta opatrnost. Vzbuzeného maníka přece nemůžu ještě víc probrat.

Jdu zkontrolovat obývací pokoj. Na stolku leží hodně talířků. Všechny zejí prázdnotou a vypadají ohromně čistě. Nejspíš je nablýskal Beny svým jazykem. Zmizely i všechny drobky a kousky spadlého jídla ze země. Lahve s alkoholem se rovněž stačily vyprázdnit. Nepodezírám psa. Stačilo otevřít Oldův prozatímní pokoj a záhada alkoholového zdroje odhalena. Ale co, potřeboval se ožrat.

„Beníku, ty jsi ale hodný pejsek. Umyl jsi nádobí a ještě vyluxoval!“

Plácám ho po srsti a ujišťuji, že za chvíli dostane plnou misku, protože zbytků zase tolik nezůstalo. Radostí vybí-

há do chodby. Asi chce vyvenčit. Přecházím k hlavním dveřím, kde si nemohu nevšimnout neobjednané výzdoby.

„Beny, co jsi provedl chudákům ptáčkům?“ oznamuji vyčítavě. Jako by už ptáky dávno před tímto incidentem někdo nezastřelil brokovnicí, nevykuchal a neudělal z nich ozdobné předměty.

Pes poslušně sedí, šťastně vrtí ocasem a pozoruje mne s vyplazeným jazykem. Na kousky, a hlavně, na pířka rozcupoval vycpané dravé ptáky. Za trest ho zavírám do boudy a pouštím se do úklidu devastující katastrofy. Kvůli Benymu prožívám další ošklivý šok. Sbíráám ptačí kusy do pytle na odpadky a málem sahám na peřím zamaskovanou želvu. Dotkla bych se jí, kdyby se v ten samý moment nerozhodla vystrčit hlavu u krunýře. Nemám daleko do infarktu. Želva má peří na hlavě a mlčky mě pozoruje.

„Fuj, ty jsi tady taky? Úplně jsem tě vymizíkovala z paměti. Oldóóó, vylez z postele a odnes si Božku na jiný místo. Na chodbě je největší provoz. Nechci o ni zakopávat. Oldóóó...“

Řvaní nepomáhá. Bratr si hraje na neslyšícího. Váhám, zda ho budit. Rozhoduji se pro NE! Ne a ne a ne! Neudělám ani krok. Božka se totiž rozpochybovala a zatarasila mi cestu. Naschvál se uvelebujee uprostřed volného prostoru. Mohu želví tělo obejít z levé nebo z pravé strany. Ale co když se pohne a začne mi žužlat nohu? To se nedá riskovat. Želvy prostě nesnáším.

Natahuji se pro kabelku na věšák a rozhoduji učinit výlet do hypermarketu. Vyjedu na velký nákup, jinak se brzy budou o příděly jídla pořádat turnaje. Neučesaná, neumytá, ale hodně hladová. Stačí jediný vstřícný krok

a najednou hostí moje domácnost o hodně víc hladových krků...

*

Z nákupu se vracím až ve čtyři odpoledne. Nepoflakovala jsem se celou dobu mezi regály v pět kilometrů vzdáleném městě. Konala jsem dobro. Cestou do města jsem projížděla větší vesnickou částí. Byla by fakt náhoda, aby mě nikdo nezastavil. A tak jsem na nákup nevezla jen sama sebe, ale připojily se i dvě starší dámy v teplákovém ohozu.

Ve Velkých Housenách se nenosí žádné staré vytahané tepláky ani retro domácí obleky. Lze si celkem rychle všimnout převládajících značkových růžových souprav. Každá z nich má na růžovém podkladu vyšito výrazné černé logo: „PNEU BERU“. Petr Beruška, majitel známé autoopravny s pobočkami v celé republice, nechal jednat zcela samostatně asistentku Medu Chytrákovou s čínskými dodavateli.

A dopadlo to špatně. Místo prvotřídních montérek v tmavé barvě domluvila teplákovky ve světlé výrazné. Jediné, co souhlasilo, bylo logo.

„Meda je chytrá na jazyky, Evičko. Tady nešlo o domluvu díky neznalosti. Jenže, když se vožere, vymýšlí si ptákoviny. A alkohol si kupuje mnohem častěji než chleba a zeleninu,“ odhalila mi tajemství Františka, když jsem během týdne potkala asi deset žen a jednoho muže v růžových kalhotách a bundě.

Při návratu z nákupu jsem ještě jedné z nich vyměnila těsnění u kapajícího kohoutku a druhé sebrala prádlo na zahradě. Nechtěla jsem žádné peníze, když je neděle a oficiálně mám vyhlášen volný den. Věra Babočková mi

alespoň šoupla krabičku plnou meruňkového koláče a Linda Chytilová bohatou výslužku ze zabijačky, kde se stavovala včera. Stěžovala si, že tohle jídlo už její žaludek nestíhá zpracovat. Můj ano!

Ve Velkých Housenách se takřka po mém nastěhování rozkřiklo, jak jsem šikovná a mám talent na práci všeho druhu. Prosby o služby se rapidně zvyšovaly, až jsem si zřídila živnost hodinových služeb nejrůznějšího charakteru. Vlastně se o mých dovednostech již doslechli lidé až za několika kopci, loukami, poli a rozsáhlými opuštěnými objekty podniků ze socialistické éry. Za tři měsíce pobíhání od domu k domu a od vesnice k vesnici se začala má sláva dotýkat i města.

„Evička udělá všechno, co je potřeba. Mužský i ženský práce!“ rozhlašovala moje první klientka, čiperná osmdesátiletá babička Františka Bělošková. Seznámily jsme se jednoho časného rána, kdy kohouti ještě spali.

„Hezký ráno, mladá paní. Je vidět, že i v dnešní době se najdou čiperná ranní ptáčata,“ ozvala se jedna vesnická buditelka těsně za brankou. Leknutím jsem se otočila, poskočila a rozštěkala asi dvacet místních psů, když jsem zakopla o kbelík s hřebíky a vzápětí balancovala na hromádce nářadí.

Měla jsem dům rozsvícený a kontrolovala vnější fasádu. Neměla jsem ráno. Ani hodně brzký a ani pozdní. Měla jsem stále noc a chystala se do postele. Jednoduše jsem makala na úpravách domu a ztratila pojem o čase. Únava mě přemohla přesně před třemi minutami, ale nedolala jsem si vyjít na zahradu porozhlédnout se, co ještě vylepším, až se prospím.

Neslušně jsem zívala a snažila se zaostřit mlhu v očích. Nakonec jsem si řekla, že nemohu být drzá, když si mám

naklonit sousedy na stranu důvěry a lásky, a tak jsem se přilepila taky na branku a koukala milé babičce přímo do očí.

„Jejda, vy vypadáte jako skutečná babička od Boženy Němcové. Je to vůbec ještě možný v dnešní době? Nezdáte se mi, že ne?“

„Děvče, nezdám. Ale zas tak stará nejsem, je mi teprve osmdesát!“ usmála se a pustila se asi do půl hodiny trvajícího podrobného výkladu. Dozvěděla jsem se kdo je, kdo byla, co dělala, nedělala, co s ní bude a tak dále.

Já se představila jen v krátkosti. Řekla jsem fakta, která už vešla ve všeobecnou známost. Informace prostě unikly, i přestože jsem se nestihla s nikým přátelit pro samou práci na opravách.

Františka Bělošková bydlí přímo naproti mému domku. Nový domek jsem si sehnala na inzerát a prodej hodně spěchal. Šlo o menší domek ve stádiu nedodělané rekonstrukce.

„Sleduju vás už pár dní. Člověk by nevěřil, že jedna pěkná ženská zvládne mnohem víc než parta řemeslníků. Mladej Vencour radši uletěl do Ameriky, než aby je pořád hlídal. Sám neuměl ani připevnit upadlou poštovní schránku.“

„Tu už jsem zvládla,“ chlubila jsem se.

A tak jsem tak po ránu u plotu podala podrobné líčení skončeného manželství, koupi domku a plánovaných oprav.

„A až dodělám všechno na domě, v klidu si najdu zajímavou práci.“

Ale osud mne nenechal ani na moment klidnou. Asi nechtěl, abych se stočila do klubíčka a někde v rohu gauče řvala nad nepovedenou minulostí. Nešlo o úplně celou